

בְּמֶרְחָק שְׁנַתִּים מִבְּנִי

סולמות וחבלים

כְּשֶׁהֵייתִי בֶּן עֶשְׂרִים וָאַרְבַּע הֵייתִי בְּמֶרְחָק שְׁנָתִים מִבְּנִי.
הַיּוֹם אֲנִי בֶּן עֶשְׂרִים וְשֶׁבַע וְאֲנִי בְּמֶרְחָק שְׁנָתִים מִבְּנִי.
כָּל יוֹם שְׁעוֹבֵר וְאֲנִי בְּמֶרְחָק שְׁנָתִים מִבְּנִי.
שָׁנָה אַחַת לְאַהֲבָה אֲשֶׁה
שָׁנָה אַחַת לְקִלְטוֹ בְּרַחֲמָהּ
הָאִשָּׁה שְׁאַהֲבֵתִי נִשְׁכַּחַה זֶה מִכֶּבֶד
גַּם הַיּוֹם אֲשֶׁתִּרְעֶה בַּחֲשֶׁךְ עַל הַמָּטָה הַכְּבֵדָה
הַיּוֹם אֲנִי בֶּן עֶשְׂרִים וְשֶׁבַע וְאֲנִי בְּמֶרְחָק שְׁנָתִים מִבְּנִי

מַעֲנָה

"שְׁלוֹם", עֲנֵה הַקּוֹל הַמֵּתַכְתִּי
שֶׁל תֹּא-קוֹלִי-שֶׁל-טִלְפוֹן-מְסַפֵּר-
וְאֲנִי הִרְגָּשְׁתִּי אִיךָ נֶחֱפָר
הַבוֹר הַזֶּה שֶׁלְקַרְקַעִיתִי

וּמַעֲמִיק עַד לִיסוּדוֹת עוֹלָם.
וְלֹא יָכוֹל לִהְיוֹת שְׁלֵא עֲנִית.
רוֹעֵד נְסִיתִי לְטִלְפֹן שְׁנִית
וְשׁוֹב הַקּוֹל בְּמֵתַכְתּוֹ הָלֵם,

וְשׁוֹב מִצָּאתִי אֶת עֲצָמִי יָשׁוּב
עַל קִצָּה מְטָה בַּחֲדָר הַזִּמְנִי
שֶׁמֶאֱרַח אֶת מְטִלְטְלִי

וּבִשְׁלוֹשָׁה עָשָׂר לְמָאִי יָשׁוּב
כְּמוֹ עֶפֶר, וְשׁוֹב אֵינִי
יֹדֵעַ מָה יִהְיֶה עָלַי –

סרנדה

"אם אתה עולה אין לך ירידה"

(תנחומא ויצא ב)

אורות מהבהבים בחלונך
עיני מהבהבות מן הרחוב
אני כעת פורע אי־זה חוב
אורות מהבהבים, ואת אינך

מרפה מארבות עיני.
אני אבוד בתוך מתאר־גופך
אני אבוד בתוך זכרון־חלום

אני אבוד בעבותות בלי תנאי
מראשיתך ועד לסוף סופך
ואת אינך נשקפת בחלון;

אינני מצפה שתשקפי.
אינני מבקש ממך דבר.
בינינו מתפתל כמו צנאר
חדר־המדרגות, וכפי

שמחנק טבעי לגוף חולה
איני מוצא סבה להתפלא
כשכבה האור. ואין אני עולה.

טִלְטִלְתָּ אֶת רֹאשִׁי הַמָּרְכָן
וְצַעֲקָתִי: אֲנִי כָאֵן אֲנִי כָאֵן
אֲנִי כָאֵן! תִּסְתַּכֵּל! אֲנִי לֹא
אוֹרוֹת מְרַצְדִּים בַּחֲלוֹן
אֲנִי לֹא בְּשָׂמִים, אֲנִי
יוֹשֶׁבֶת אֶתֶּךָ בְּמִכּוֹנִית
וַיֵּשׁ לִי יָדַיִם וְאַף
וְעֵינַיִם, עֵינַיִם! וְסֶף
שֶׁל כֶּמֶה שֶׁאֲנִי יְכוּלָה
לְשַׁמֵּעַ אוֹתְךָ, בְּמַחִילָה
לוֹחֵשׁ בְּלִילוֹת שְׁאֲבוּא.
תִּסְתַּכֵּל בְּעֵינַי. אֲנִי פֹה.